

Bibliografia: ordre dels elements

Bibliografia: generalitats i ordre dels elements

ÀREA TEMÀTICA: **Llengua. Convencions**

TÍTOLS ASSOCIATS: **ordre dels elements en bibliografia**

DATA D'ACTUALITZACIÓ: 1/10/2002

SOLUCIÓ:

- **CASTELLET, Josep Maria. *Per un debat sobre la cultura catalana*. Barcelona: Edicions 62 1983 [en una bibliografia]**
- **CASTELLET, Josep Maria (1983). *Per un debat sobre la cultura catalana*. Barcelona: Edicions 62 [en una llista de referències]**
- **(Castellet 1983, 77) [obra esmentada dins d'un text]**

ARGUMENTACIÓ:

Dues classes de bibliografies

Hi ha dues menes de bibliografies: la **bibliografia** pròpiament dita (llistes sistemàtiques i ordenades d'obres sobre un tema) i les llistes de les fonts i les obres citades en un treball, anomenades amb més propietat **llistes de referències**. Les bibliografies, les llistes de referències i les referències en notes parteixen d'unes necessitats descriptives comunes i es diferencien en l'ordre en què es disposen els seus elements i en la puntuació emprada.

Dues classes d'estil

Respecte a la representació formal, hi ha dos "estils" bibliogràfics, segons els autors de l'obra *Ortotipografia* (Columna: Barcelona, 3ª edició, juny del 2000). L'un és l'**estil descriptiu**, el qual reproduïx tal com consta a la portada de la publicació el text dels diversos elements d'una fitxa bibliogràfica. L'altre és l'**estil normalitzat**, i dóna les mateixes dades d'una manera estandarditzada i estableix un nombre de fórmules fixes que unifiquen les variants de redacció que poden aparèixer impreses a la publicació.

L'estil normalitzat, per exemple, unifica les majúscules i minúscules d'un títol, tradueix algunes expressions, canvia les xifres romanes per les aràbigues i pot donar certes dades en català, com ara el nom de la ciutat. En qualsevol dels dos estils, però, a l'hora de prendre nota de la fitxa d'una publicació, cal que es reculli el màxim de dades possible amb el màxim detall.

Els dos estils (l'estil descriptiu, de reproducció gairebé fotogràfica, i l'estil normalitzat) conviuen actualment en el món de l'edició. El que cal en una organització és establir un criteri coherent que permeti sistematitzar la informació bibliogràfica.

- Mentrup, Wolfgang. *Wann schreibt man gross, wann schreibt man klein? Regeln und ausführlichen Wörterverzeichnis*. 2^a ed. Mannheim, Viena i Zuric: Bibliographisches Institut 1981. (Duden Taschenbücher 6)
- Louvot, C. *Projection du nombre de ménages à l'horizon 2020*. Paris: Insee 1994
- Auger, P.; Rousseau, L.-J. *Metodologia de la recerca terminològica*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 1987. ISBN 84-393-0864-7

Pel que fa a l'**ordre dels elements** és tal com veiem en els exemples presentats: cognom i nom (recomanem d'escriure el nom de fonts sencer i no

abreujat), el títol en cursiva, l'edició, el lloc o llocs d'edició seguit de dos punts, a continuació el nom de l'editorial i seguit amb un espai (sense coma) l'any. Finalment, entre parèntesis el nom de la col·lecció i el número. L'ISBN és la darrera informació (poc utilitzada, encara) i la que assegura de manera inequívoca la localització de l'obra quan es vol consultar.